

VÝSLEDKOVÝ SERVIS

Na tomto místě se může každý z vás zapojit do redakčního teamu, pro začátek postačí, když si sami vyplníte závěrečné hodnocení poroty. Tabulku s výsledky pak doporučujeme pečlivě uschovat pro porovnání s příštími ročníky...

Hodnocení divadelních souborů	ŠP	NPS	DS
DS Pod maskou (ZUŠ Žďár nad Sázavou) - Dýchej - A. S. Brasmeová			
DS Negatyv (Telč) - Wanted - autorská hra			
DS Potichu (G Chotěboř) - Černé klobouky - hra podle G. B. Shawa			
DS Spoušť (G Jihlava) - Život srdce - autorská hra			
DS Ochotní pro cokoliv (G Jihlava) - Durch die Liebe - autorská hra			
DS Mimochodem (ZUŠ Ledeč) - Ten, kdo utře nos - G. Feydydeau			
DS Obludárium (ZUŠ Nové Město) - Tichá ozvěna bláznů - S. Brant			
DS Drdivadlo (DDM Telč) - Dostavník do Lordsburgu - V. Zajíc			
DS Ambrózia (Pouchov) - Johanka z Arku - autorská hra			
DS Fatal (G Chotěboř) - Zločin Lorda Savila - podle O. Wilda			
DS Domino (DDM Pelhřimov) - Holubí mambo - C. D. Payne			
DS 2 (Jihlava) - Jedna - autorská hra			
DS Domino mladší (DDM Pelhřimov) - Kouzlo Vívilmekovo - J. Topol			
DS Hobit (G Jihlava) - Vánoce u Ivanovových - A. Vveděnský			

ŠP - Šrámkův Písek | NPS - Náchodská Prima sezóna | DS - výsledky diváckého hlasování

Poznámky:

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-08 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Ludmila Kalčíková, Lenka Kružňáková, Renča Neprašová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Sita, Bára Stolínová, Eva Sýkorová, Tomáš Štambera, Monika Toužínová, Tereza Zudová - **Fotoreportér:** Zdeněk Krásenský, Magda Kodetová - **Výtvarná spolupráce:** Nikola Paurová, Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet - **Technická spolupráce:** Robin Obůrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz

redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY SPECIÁL

JID 20-08

30. března

svátek má Arnošt

ročník 5

číslo 5

POHÁDKA NEBO SKUTEČNOST?**FESTIVAL: KONEČNĚ KONEC!****DOŠLY TOASTY. ZN: UŽ VČERA!**

DS 2 (Jihlava) - Jedna - autorská hra



Jedna a dvě. Dvě a jedna. Dohromady tři? Hm, pořád byly dvě. Na gymnáziu se letos urodilo několik nových divadelních souborů. Jedním z nich je i soubor 2. I když vlastně holky už nejsou tak docela z gymplu.

Slečny měly na jihlavském festivalu svoji premiéru (*myslím*) a ukázaly se nám s autorskou hrou Jedna. Jeden vtipný obraz střídal druhý, originalitu podtrhovalo i to, že celý scénář byl veršovaný. A dějová linie? Ona a on. Evženie a Evžen. Zhrzená dívčí láska. Dal jí kopačky. Metaforicky i v reálu. Evženie vymýšlí různé způsoby sebevraždy a na scénu přichází další dívka, protipól naivky Evženie. Zkušená rádkyně. Takové druhé já (*to si domyslím, neslyšela jsem rozbor, nevím, jestli to byla kámoška, nebo fakt symbolicky vyjádřené druhé já*).

A holky začnou rozebírat své bývalé. Prvního zajímal jen gel, druhého jen svaly a hopery Robina a Adama nám představila MC Evža. Nejvýraznější okamžiky představení byly ale rozhodně souboje dvou dívek. Těch střetů bylo několik. Stejně jako bojových stylů. Převládalo tai-či a tričky z Matrixu.

Pak se vyrvalo pár vlasů, vyměnila nějaká ta facka... Bylo to opravdu divoké, myslím, že to muselo být i hodně bolestivé, což ocenili i diváci nadšeným a souhlasným potleskem... A protože ženské dokáží táhnout za jeden provaz, končí vše dobře a životní komplex se vyřeší změnou účesu. Výborná zábava, výborná tečka za sobotou.



Bára Stolínová



Udělej si rozbor!

DS Hobit (G Jihlava) - Vánoce u Ivanovových - A. Vveděnski*Soňa je mrtvá a my takhle jako zvěř*

Jako poslední soutěžní inscenace se dnes před desátou hodinou představil jihlavský gymnaziální soubor Hobit s hrou Vánoce u Ivanovových.

Celý děj se točí okolo „nešťastné“ vraždy – setnutí hlavy Soni Ostrovové šílenou chůvou v předvečer Štědrého dne.

Soňa chůvu, která koupe malého Pétu (mimočodem ve skvělém výkonu Vítka Malého), provokuje svými výroky o svém „nově vzrostlém“ poprsí. Po Sonině větě: „Vyhrnu si sukni a všem všechno ukážu!“ vezme chůva do ruky sekeru a Soňu zabije.

„Neustálé umírání působí až komicky.“

Další průběh sleduje postup vyšetřování. U soudu je chůva shledána jako psychicky nemocná a předána do léčebny vedené bláznivými lékaři. Chůvin přítel, dřevorubec Fjodor, právě v lese stíná jeden potencionální vánoční stromeček za druhým a jeden z nich nese i Ivanovovým.

Děti už jsou napjaté, a když už se konečně ke stromečku dostanou - postupně pomřou. Nyní i s chůvou, která byla zvrácenými psychiatry označena za zdravou.

Neustálé umírání působí až komicky - „Mně se chce strašně umřít.“ Největším kladem byla jednoznačně hudební vystoupení, která tvořila most mezi jednotlivými dějstvími a oživovala děj i v jeho průběhu.



Martin Sita

DS Domino mladší (DDM Pelhřimov) - Kouzlo Vívilmekevo - J. Topol

Ručička na ciferníku se bez větších servítků přehoupla o štráfek dál a usadila se na místě, kde ji člověk vidí nerad. Sál zeje prázdnotou, na všech okolo mne je vidět únava. Herci ale v duchu festivalu bojují s mlýny a rozehrávají představení na motivy knihy Jáchyma Topola Trnová dívka. Hrát brzy ráno a ještě po změně času, to není vůbec legrace.

Pro ty z vás, kteří se ráno nestihli probrat, zkusím nastínit jednoduchou dějovou linii. Domino nás zavedlo do indiánského světa. Herci nám nabídli pohled do jiných kultur a časů a představili hru, ze které dýchaly mytologické motivy. Příběh o střetu dobra a zla, lásce dvou bratrů, čarovném nápoji a temných silách. Krásná indiánka a napůl čarodějnice očaruje jednoho z indiánů a ten po proměně už není takový jako dřív. Jeho bratr se jej proto rozhodne zachránit. Pomocí Vívilmekeva kouzla (rozdrtí Vívilmekevy rohy v prach a udělá z nich medicínu). Kouzelný nápoj pak dá vypít indiánovi i indiánce. Bratra zachrání, překoná temné síly a čarodějka umírá.

Představení otevřela působivá scéna. Ticho, jemný rytmus bubnů, energický nástup herců. Pohyby rychlejší, pomalejší, zastavování a prožívání. Hlavně u rituálu jídla. Indiáni se až kulticky věnují svým rituálům a já si v duchu porovnávám tu naši civilizaci s tou jejich. Taky mě napadá, že jsem čtyři dny na festivalu pořádně nejedl a nezřídka svačím ve spěchu. Indiáni naopak dovedou i všední věci prožívat jako rituál, opravdově, do hloubky. Z herců jsem to cítil.

Jako indián očarován dívkou byl jsem fascinován tím, jak herci využili velké plachty. Jejich pozvolné otáčení dynamicky oddělovalo jednotlivé obrazy. Plachta propojovala nejen části hry, ale také spojovala herce na jevišti. Stala se prostředníkem boje, skrz plachtu, bojem s plachtou, tajemnou silou, Vívilmekem, získává druhý bratr kouzelný nápoj. Hrát divadlo téměř beze slov a uhrát jej skoro jen pohybem, není ani trochu jednoduché. Dominu se to přes všechny ranní překážky podařilo.

Pohádka



ale vrchní kuchařka. Ne že by v tom království nebyli muži. Byli, což o to. Například písaři. Ti ale trávili většinu dne zalezlí v komůrce ve věži, a návštěvníci království tak vidali spíše písařky, kterých byla také celá řada. A v tomto neobvyklém království se zrodil krásný příběh o lásce a přátelství. O touze a nepochopení. O radosti i o smutku. Dovolte mi vám tento pozoruhodný příběh vyprávět...

V tom království se každý rok konala několikadenní slavnost. Veliké to veselí pro všechny v širokém okolí! Přípravy na slavnost trvaly celý rok a vždy zjara se na ni sjely mnohé delegace, které přišly vzdát holt královně. A aby si získaly její přízeň, celý rok své klanění připravovaly.

Drobným paradoxem v našem divadelním království bylo, že o kvalitě delegačních výstupů nerozhodovaly ženy, ale tři soudci. Proč, to kroniky neuvádějí. Pečlivě jsou v nich ale zaznamenávány jednotlivé výstupy i to, jak je dotyční souci hodnotili. To byla právě úloha písařů, kteří trávili noci nad archy pergamentu a zachycovali na ně nejen delegační výstupy, ale i dění celé slavnosti. Každé ráno po zakokrhání kohouta pak noční prací unavený písař odložil brk a své dílo zveřejnil. Ne vždy se ale setkala s pochopením, proto byla práce písaře poměrně nevďěčná. Nu což, někdo to dělat musel...

„Nebylo to obyčejné království. Vedly jej totiž ženy.“

Za devatero jevišti a devatero oponami bývalo za časů Dona Quijota jedno divadelní království. Nebylo to ale obyčejné království, bylo jednou věcí zvláštní. Vedly jej totiž ženy. Nebyl tam král, ale královna, ne pan správce, ale paní správcová, dokonce tam nebyl ani rádce, ale rádkyně. Celé to korunoval ne vrchní kuchař,

Nejednou se stalo, že byl písař tak okouzlen výstupem té či oné delegace, že na pergamen zachycoval velmi subjektivní pocity, čímž porušoval pravidla písařské etiky a objektivitu. V našem příběhu byla předmětem fascinace delegátka. Prameny o jejím původu mlží a lze se jen dohadovat, ze kterého království přijela. Nicméně to není podstatné. Podstatné je, že okouzila písaře a ten, přehlížejíc pravidla písařské etiky a vědom si důsledků svého chování, jal se vpravovat do pergamenů tajné symboly. Písař to byl mladý, a proto také značně naivní. Nejenže věřil, že ona delegátka bude vůbec číst jeho pergamen, ba dokonce předpokládal, že jeho symbolům porozumí. Světe, div se, porozuměla. Jsme koneckonců v pohádce. Letmé úsměvy, stydlivé pohledy, to vše písaře podněcovalo k vymýšlení dalších a dalších symbolů, kterými už se nezabýval jenom on, ale většina písařů.

Slavnost se blížila ke svému konci a písař upadal do zoufalství, protože se ostýchal delegátku oslovit. Na závěr celého veselí se vždy konal honosný bál, na kterém tři, vzezřením velice přísní, soudci vyhlásili ty nejlepší výstupy a přislíbili jim přízeň královny. V žádném z pramenů se neuvádí, jak uspěla dotyčná delegátka. Pamětihodným se však stal dopis, který skoro až nešťastně zamilovaný písař napsal v poslední noc a ve kterém se, samozřejmě pomocí symbolů, snažil vyjádřit své nenaplněné city k tajemné delegátce.

Když za ranního svítání dopisoval poslední slovo, jeho oči zaplnily slzy. Nevěřil, že jeho dopisu porozumí. Svě poslední dílo odevzdal ke zveřejnění a ačkoliv slavnost spěla ke svému vrcholu, on odešel. Seděl nedaleko hradu a přemýšlel. Z dále k němu zrovna doléhal potlesk, snad pro nejlepší delegační výstup, když spatřil, jak nedaleko něj kráčí jeho milovaná, držíce v rukou jeho pergamen. Když zdvihla oči, spatřil, že pláče... A jak už to v pohádkách bývá, svatba byla velkolepá, měli kopy dětí a žili spolu šťastně až do smrti.

„Drobným paradoxem v našem divadelním království bylo, že o kvalitě delegačních výstupů nerozhodovaly ženy, ale tři soudci.“